

Motýlí báseň

Ráno se začalo vkrádat do ospalé louky,
ranní rosa stéká po vysoké zelené trávě,
jež hledí vzhůru na oblohu a nebeské mraky:
Jako každý den vyhlíží Slunce nedočkavě.

Teplé paprsky prochází okolo motýlích křídel,
barevných, dodávají všem rostlinám na kráse.
Na louce dívku v objetí květin motýl našel,
je jiná než ostatní, i tak je ale velice nádherná.

Na kůži má do červena zbarvené puchýřky,
ukazováček se spojil spolu s prostředníčkem,
někde nehty opustily své malé domovy, prsty,
ale i to jí nebránilo žít s velkým úsměvem.

"Dobrý den, pane motýlku, vidím vás poprvé.
Oba dva jsme stejní, a přece úplně jiní:
Tvé tělo je krásně modré, mé je zbarveno do krve,
oba jsme křehcí, jsme jako krápníky v jeskyni."

Motýl poletoval v okolí, sbíral šťávu z rostlin,
nakonec ladně přistoupil k mladé dívce.
Sedl si na její dlaň plnou bílých bolestivých min,
byly to puchýřky, tvořily se skoro po celé ruce.

Motýl začal svými křídly hladit jemnou kůži,
stalo se něco neuvěřitelného: Hojily se rány,
puchýřky mizely a dívka se začala uzdravovat.

Nemoc motýlích křídel postupně utíkala dveřmi.

Bílé bolestivé puchýřky zmizely navždy,
krvavé rány dávali svůj poslední sbohem.
Teď by její krásu určitě opěvoval každý,
naše krása je vnitřní, prochází srdcem,
není to ta, jež prezentujeme zvenčí.

To byla radost, že je konečně pryč zlá nemoc,
dívka motýlkovi děkovala za jeho pomoc,
již navždy zůstali dobrými přáteli,
životem a světem spolu kráčeli.